

ROSARIO INVESTEERT IN KLASSIEKE MUZIEK

Alleen goede muziek is meer waard dan stilte

Ooit een klooster, vandaag een ontmoetingsplaats waar stilte gewijd wordt. Alleen goede klassieke muziek is meer waard dan stilte, vindt ondernemer Johan Vriens. En dus organiseert hij deze zomer voor de achtste keer zijn opvallend-anders-klinkende festival Musica Sacra. **AART DE ZITTER, FOTOGRAFIE THOMAS DE BOEVER**

JOHAN VRIENS
Op 13 en 14 augustus haalt hij opnieuw topmusici naar Bever.

Bever: toegegeven, we moesten er Mappy bijhalen. Op de grens van het Pajottenland en de Vlaamse Ardennen. En meteen is de toon gezet: weidse natuur, glooiend groen, hier en daar een mekkerend schaap en een een-

zame kerk die vergeefs om kerkgangsters klepelt. In het centrum van Bever lag ooit een klooster van de orde van Franciscus van Sales. Maar de nonnetjes raakten op, en dus kon Johan Vriens hun klooster in 1998 kopen. Na iets meer dan tien jaar verbouwen, is zijn Rosario – Spaans voor

rozenkrans – eindelijk helemaal *pico bello* afgewerkt. Vriens, in eerdere levens oprichter van het barokke praatcafé De Pavane in Antwerpen, de Brooderie in Gent en Antwerpen en duurzaamheidsmanager bij Dille&Kamille, leidt ons rond. We waden door een heerlijke klooster-

gang, kijken naar de lange gastentafel, dwalen door de grote keuken en belanden in een gerestaureerde kapel. Om finaal halt te houden bij een prachtige Erard-vleugelpiano en een Ibach-concertvleugel.

Vele liefdes

Vriens legt uit wat hij met deze site beoogt: “Rosario is een verblijfscentrum, met veel nadruk op stilte en rust. Wij doen dienst als facilitator. Bedrijven komen hier graag vergaderen en brainstormen. Want wat wij bieden, lijkt in bijna niets op traditionele vergaderfaciliteiten.” Terwijl we door de Zuid-Frans aandoende tuin struinen, horen we hoe – ver weg in de achtergrond – mensen van een grote retailketen uit Halle naarstig vergaderen. Hun gepraat klinkt alsof ze moeten opboksen tegen het gefladder van vlinders en gezang van merels in de kloostertuin. Werken *con fuoco*, maar desalniettemin *pianissimo*. Rosario is overigens net zo goed een bed&breakfast voor particulieren.

Vriens realiseert met Rosario een droom. En zoals het in goede dromen betaamt, combineert hij er verschillende liefdes: muziek, ecologie, kunst. Dat ecologische element zie je misschien niet meteen, maar het is duidelijk aanwezig. “Het gaat om een resem details. Wij waren een van de eerste projecten in Vlaanderen die zonnepanelen gebruiken voor het badwater. De kapel heeft muurverwarming. We hebben heel veel originele materialen gerecycleerd en de producten in onze keuken hebben een biogarantie.”

Ecologie en rust horen ook samen: in Rosario heerst een regel van Benedictus. Zonder religieuze bedoelingen, maar het zorgt wel voor een aparte sfeer. De benedictijnse variant van ons hedendaagse timemanagement. Vriens: “Een kwartier voor het maal geserveerd wordt, luiden we de klok. We verzoeken de aanwezigen – of het nu vergaderende zakenmensen of studerende musici zijn – om naar de eetzaal te komen. Daar praten en eten we, je zal er geen achtergrondmuziek horen.”

“Bedrijven komen hier graag vergaderen en brainstormen. Want wat wij bieden, lijkt in bijna niets op traditionele vergaderfaciliteiten”

Sacrale muziek

Muziek is de andere passie die Vriens naar Rosario stuwde. Op 13 en 14 augustus organiseert Vriens de achtste editie van zijn kleine en eigenzinnige festivalletje Musica Sacra. Weg van de waan van de dag, biedt hij er elk jaar een podium aan topmusici (denk aan Zefiro Torna, Psallentes, Aquarius, Sarband, Laïs, Capilla Flamenca...). Zij brengen gewijde muziek op een zeer intensieve manier, voor een ingewijd publiek. Vriens: “We beginnen voor dag en dauw, als dit jaar de vrouwenstemmen van Psallentes in de kerk van Bever gregoriaanse gezangen brengen. Daarna gaan musici en publiek samen ontbijten. Er volgen een wandeling met muzikale stops, een picknick, nog wat concerten en een avondmaal. De avond wordt traditioneel afgerond met de Kanon Pokajanan van Arvo Pärt. Die was in 2008 trouwens persoonlijk aanwezig. Nadien kunnen musici en gasten doorzakken bij een glas wijn in de met kaarsen verlichte tuin.” Kleinschalig, kwalitatief, en met een harde kern van believers die jaar na jaar terugkomen. Zijn aanhang wordt jaarlijks groter.

Hoe krijgt Vriens het financiële plaatje rond? Want musici uitnodigen, dat kost geld. “Wel, zelf doen we het eigenlijk voor niets. Wij zijn een facilitator, en willen dat onze kapel, ons centrum en de kerk gebruikt worden voor goede muziek.

Noem het benevolaat. Anderzijds kunnen we een beroep doen op subsidies van de provincie Vlaams-Brabant.” En de tickets zijn niet echt goedkoop. Wie een volledig dagarrangement wil bijwonen, betaalt 130 euro. Maar daar zitten alle maaltijden en alle concerten in.

Daarnaast zorgt Dille&Kamille voor een deel sponsoring. Op dit ogenblik draait de bvba van Vriens bijna break-even, maar hij denkt er toch aan om zijn muzikale activiteiten in een vzw onder te brengen en op die manier de zaken van Rosario te scheiden.

Immaterieel

Fundamenteler in de aanpak van Vriens is zijn rotsvaste visie dat we de return van muziek niet louter financieel mogen zien. “Muziek zelf is een meerwaarde. Als je maatschappelijk verantwoord wil ondernemen, moet je verder kijken dan de pure cijfertjes. De muziek die wij naar hier halen, beschouw ik als een immateriële asset. Denk aan Musica Sacra, maar evenzeer aan de vele andere concerten die we hier organiseren, zoals de meerjarige cyclus Schubertreise.” Daarvoor engageert Rosario tien jaar lang bariton Conor Biggs en pianist Andrew Wise én een schare sprekers om Schubert in de schijnwerpers te plaatsen.

Ook hier kunnen ondernemers lessen trekken uit Vriens’ aanpak. “Ik zie zo’n meerjarig project als een bedrijf. Je onderneemt een lange reis en stelt alles in het werk om behouden aan te komen. Daarbij moet je lang vooruit denken en flexibel zijn, los komen van het denken op korte termijn.” En meteen krijgen we een uitnodiging in onze handen gestopt: voor een concert op 13 december 2020, om 17 uur... Die dag zal Vriens de nu al speciaal gebottelde geuze oponentrekken, op een geslaagde tien jaar durende concertreis.

Muziek als immaterieel activum: het klinkt interessant, maar kan je er iets mee kopen? Vriens moet erom lachen. “Het lijkt me wel wat hoor. Je laadt je karretje in de Carrefour vol, stap ermee naar de kassa en zingt een lied van John Dowland als betaling. Zou dat echt niet lukken?” ©